

הדוב החום הגדול

כתב ג'ורג' דופליר - אייר גוסטף טינגרין

היה פעם דוב גדול וחום שחי
עם אישתו במערה.

"אנא, יקירי" היא אמרה לו יום אחד "גש לנחל
ותפוס לנו כמה דגים לארוחת צהריים. רק אל
תעבור ליד הנחיל הדבורים שבעץ הגדול. זכור מה
הן עשו לך בפעם האחרונה."

אשת הדוב הדליקה אש והכינה את המחבת.
היא רצתה שהכל יהיה מוכן כדי לטגן את הדגים.

בינתיים הדוב החום
הגדול הלך בשביל אל
הנחל, כמו דוב חמוד.

מובן שהוא לא התכוון אפילו
להציץ על נחיל הדבורים. אך
לפני שהרגיש בכך, צעדיו הובילו
ישר לעץ הגדול! הוא הריח את
ריח הדבש וזה הניע אותו ללכת
מהר יותר. וככל שהלך מהר
יותר, כך הדבש הריח חזק יותר.

וכשרק הגיע אל העץ, שם את
כפו לתוך חלול של הנחיל וחטף
גוש של חלת-דבש. בפנים
הדבורים היו עסוקות בהכנת
דונג ובטיפול בצאצאיהן.

אך ברגע שראו את הכף
הגדולה החומה ההורסת את
ביתן והגונבת את הדבש היקר
שלהן, הן יצאו החוצה,
הצטופפו סביב לדוב וזמזמו
כמו אלף מטוסים.

הדוב משך את כפו. הוא נתן נהמה אדירה והתחיל
לרוץ כל כך מהר שהשאיר את הדבורים רחוק
מאחוריו.

אלא שרגלו נתפסה בין שורשי עץ
והוא נפל והתגלגל לתוך שיח קוצני.

ענן גדול של דבורים היה מוכן כבר להתנפל על ראשו,
ולכן היה עליו לפעול במהירות. הוא משך ובעט ובסוף
השתחרר מהקוצים, אך חלק מפרוותו נשאר עדיין על
השיח.

עכשיו הוא רץ אל הנחל, קפץ
פנימה והסתתר בתוך המים,
כך שרק קצה אפו נראה.

המים היו קרים מאוד והוא
נשם בקושי אך לא העז לזוז,
אפילו כשבא נחש המים ודגדג
את סוליית רגלו.

הדבורים חגו סביב וחיפשו
אותו בכל מקום. ופתאום
ראו אותו תחת המים, נראה
כמו סלע חום וגדול. הן ירדו
ונחתו ישר על האף שלו.
"אוך!" הוא זעק "אוך! אוך!"

הדוב החום הגדול יצא מהמים
וזחל לתוך חור גדול על הגדה.
הוא התיישב שם בחושך, רועד
כולו, עם אפו מתנפח כל רגע יותר
ויותר.
הוא הרגיש מדוכה מאוד.

אחרי הרבה זמן הוא הציץ
בזהירות החוצה. הוא לא ראה
דבורים, הוא לא שמע דבורים
וכמובן לא יכול היה להריח
דבורים כי אפו היה נפוח וכואב.
ואז יצא מהחור ומצא את עצמו
שוב באור השמש.

הוא נזכר שאמור היה לתפוס
כמה דגים לארוחת צהריים.
ואז עלה על סלע שבנחל,
הציץ לתוך המים וראה דג
שמך גדול תחת הסלע.

הדג עמד שם בלי לזוז,
אבל הדוב עדיין ראה אותו
ותפס אותו במכת כף אחת.
זה גרם לו להרגיש טוב
יותר. מחוץ למים הדג נראה
אפילו גדול יותר מקודם
והדוב שמח מאוד שיוכל
להראות אותו לאישתו.

אלא שבדרך הביתה, כשעבר
ליד העץ הגדול, שמע את
זמזום הדבורים. הן התרוצצו
סביב החלול שלהן ותיקנו את
הנזק שהוא גרם שם.

הדוב ירד על בטנו וזחל
בעשב גבוה, כדי לעשות
את עצמו לא-נראה.

אחרי זמן מה, כשהיה כבר
רחוק מהנחיל, קם על רגליו ורץ
מהר אל המערה שלו, מביט
אחורה מדי פעם, מעבר לכתף.

ונישק לה על שתי אוזניה.
היא הופתעה מאוד מסימני
אהבה הלא-רגילים האלה,
והבינה מיד שהוא עשה
דבר מה רע.

הוא שמח מאוד כשהגיע
הביתה, חיבק את אישתו

וכשראתה את האף שלו הנפוח הבינה מיד מה קרה.
"יקירי" אמרה "למה הלכת אל הדבורים האלה?"
לדוב לא הייתה תשובה, אבל הוא הבטיח שמעכשיו אף
פעם, אבל באמת אף פעם, לא יעבור על יד העץ הגדול.

אישתו שמה תחבושת קרה
על אפו, טיגנה את הדג
ונתנה לו את הנתח הגדול
ביותר.

"זה הדג הטעים ביותר
שאכלתי אי-פעם"
אמר הדוב הגדול החום.

אך בתוך תוכו חשב
"היה טוב אילו יכולתי לאכול
קצת דבש לקינוח".